

Naděje je „pevné očekávání budoucích věcí a živá touha po jejich uskutečnění“.

(Novotný A. Biblický slovník. KALICH 1956-1992. str. 459)

Naděje je božská ctnost, kterou toužíme po nebeském království a po věčném životě jako po svém štěstí tím, že důvěřujeme Kristovým příslibům a nespolehneme se na své síly, ale na pomoc Ducha svatého.

(KKC 1817)

On dává zemdlelému sílu a dostatek odvahy bezmocnému. Mladíci jsou zemdení a unavení, jinoši se potácejí a klopýtají. Ale ti, kdo skládají naději v Hospodina, nabývají nové síly, vznášejí se jako orlové, běží bez únavy, jsou bez umdlení"

(Iz 40,29-30)

Požehnán buď muž, který doufá v Hospodina, který důvěřuje Hospodinu. Bude jako strom zasazený u vody; své kořeny zapustil u vodního toku, nezakusí přicházející žár. Jeho listí je zelené, v roce sucha se ničeho neobává, nepřestává nést plody."

(Jer 17,7-8)

A kdyby mi i kůži sedřeli, ač zbaven masa, uzřím Boha, já ho uzřím, pro mne tu bude, mé oči ho uvidí, ne někdo cizí, mé ledví po tom prahne v mém nitru.

(Job 19,25-27)

Blaze tomu, kdo má ku pomoci Boha Jákovova, kdo s nadějí vzhlíží k Hospodinu, svému Bohu, jež učinil nebesa i zemi.

(Žl 146,5)

Soudím totiž, že utrpení nynějšího času se nedají srovnat s budoucí slávou, která má být na nás zjevena. Celé tvorstvo toužebně vyhlíží a čeká, kdy se zjeví sláva Božích synů. Neboť tvorstvo bylo vydáno marnosti – ne vlastní vinou, nýbrž tím, kdo je marnosti vydal. Trvá však naděje, že i samo tvorstvo bude vysvobozeno z otroctví zániku a uvedeno do svobody a slávy dětí Božích.

(Řím 8, 18-21, 24-25)

Jsme spaseni v naději; naděje však, kterou je vidět, není už naděje. Kdo něco vidí, proč by v to ještě doufal? Ale doufáme-li v to, co nevidíme, trpělivě to očekáváme.

(Řím 8, 18-21, 24-25)

A tak tyto dvě nezměnitelné věci, v nichž Bůh přece nemůže lhát, jsou mocným povzbuzením pro nás, kteří jsme našli útočiště v naději nám dané. V ní jsme bezpečně a pevně zakotveni, jí pronikáme až do nitra nebeské svatyně, kam jako první za nás vstoupil Ježíš, kněz na věky podle řádu Melchisedechova.

(Žid 6, 18-20)

Bůh není vzdálený, je vždy s námi a často klepe na dveře našeho srdce. Bůh putuje po našem boku, aby nás podpíral. Pán nás nikdy neopouští, provází nás v našich životních peripetiích, aby nám pomáhal objevit smysl této pouti, význam všednosti a naplňoval nás odvahou ve zkouškách a bolestech. Uprostřed životních bouří nám Bůh stále podává ruku a vysvobozuje nás z ohrožení.“

(Papež František)